

Santi Arisa abans i després d'Orquesta Club Virginia

El cap de la Tribu

L'artista-músic —així és com li agrada que el defineixin— Santi Arisa repassa la seva trajectòria professional i explica alguns projectes immediats, després que recentment s'ha estrenat *Orquesta Club Virginia*, pel·lícula basada en la seva vida.

No es diu Narcís, sinó Santi, però l'e-gocentrisme és part fonamental del seu segell. Confessa que n'és conscient: "Fa alguns anys potser no ho hauria dit, però després d'entaular batalla amb mi mateix, ara m'accepto tal com sóc. Em sento líder". Entre altruista i amb sentit de l'oportunitat, aquests dies enregistra i produeix un disc per a dues noies bessones, de dinou anys, tota una revelació. Aquest projecte fuig del seu itinerari habitual, però les històries estranyes són un altre dels elements dominants de la seva trajectòria musical.

ABANS

Santi Arisa va néixer a Manresa. A sis anys els pares li van regalar la primera bateria, que portava el nom de Jazz Band. El seu pare era agent artístic, i això li va facilitar l'entrada al món de la música. Als tretze, va començar cantant rock and roll amb Santi Arisa y su Ritmo, a Manresa; després formà part de l'orquestra de ball Club San Remo i, als vint anys, començà l'aventura amb l'Orquesta Club Virginia.

Orquesta Club Virginia és el títol de la pel·lícula de Manel Iborra, estrenada fa poc a les sales de cinema del país. Els crèdits de la pel·lícula diuen: "Basada en la vida de Santi Arisa".

A ell, li ha semblat bé la pel·lícula, encara que puntalitzava que hi ha moltes coses que no tenen res a veure amb la seva vida, ans més aviat reflecteixen aspectes dels joves dels anys seixanta. Un exemple: "La relació amb aquella noia, no la vaig tenir mai, ¡i ara! Jo no la suportó, una mossa així. Aquella experiència, potser la va viure molta gent dels seixanta, però jo la vaig viure més tard. Jo anava amb dones dones. En vaig conèixer moltes: una de grega, de la qual vaig estar molt enamorat, casada amb un altre... era una passioooooó... quan feiem l'amor ploràvem. També vaig estar amb una alemanya, l'Anita, una paia for-

tíssima, i després hi havia les dels *bolos*".

Amb tot, hi ha un aspecte del film amb el qual Santi Arisa sí que se sent realment identificat: "L'esperit de voler canviar el món, sí que el tenia; encara el tinc d'alguna manera, malgrat que de vegades el perdo. És una de les coses de la pel·lícula que m'ha impressionat: recordar que jo havia dit això". Però, curiosament, minuts després afegeix: "A partir del moment que vaig pensar que havia de canviar el món vaig deixar de guanyar calers".

Efectivament, aquesta també és la història real d'un supervivent nascut en un país no normalitzat, on ser músic –i no de l'alta

cultura– és no saber què passarà demà i com agafar-se a l'oportunitat. Potser per això Santi Arisa manifestava no fa gaire a una periodista: "Estic acostumat que m'humiliïn". I ho explica així: "Cada vegada que he cregut en alguna cosa, que m'hi he il·lusionat... sempre m'han fotut. Hi ha trampes darrere de moltes coses".

Santi Arisa parla un català del Bages inconfusible i la seva rialla és gruixuda i sorollosa. Li agrada de ser teatre, potser per a explicar petites aventures de gust picant, com les amants que va tenir durant el viatge amb l'Orquesta Club Virginia.

DESPRÉS

Segons que explica, el viatge a l'Orient Mitjà amb l'Orquesta Club Virginia no és el capítol més apassionant de la seva vida: "Tota la meua vida ha estat molt apassionant". Recapitulem, doncs. "Quan torno, tenia calers arraconats, em vaig comprar un cotxe i me'n vaig anar al servei. Vaig arribar dos mesos tard. Volia treure-me-la de sobre. Al servei, és curiós, vaig començar a tenir consciència política. Fins llavors havia viscut una mica com la pel·lícula. Em començà a passar pel cap que la música també servia per a fer política, per a conscienciar la gent.

Després de fer el soldat va reunir Manel Camp, Martí Brunet, Jordi Camp i va crear el grup Fussion. "Va ser dels primers grups que van fer música autòctona contemporània i amb pretensions de ser un grup molt important –i, de fet, ho va ser–, sempre combinant les actuacions amb grups de ball, per a guanyar-nos la vida". Després van venir les col·laboracions amb la gent de la cançó catalana. "Va ser el moment en què Bob Dylan va agafar el grup The Band i, per fi, els cantants de la cançó van començar a incorporar instruments com la bateria i la guitarra elèctrica". Paral·lelament muntava La Tribu, una comuna de més de trenta persones: "Volfem comprar un poble vell, anar-hi a viure, fer una comunitat, tots érem bons minyons..." Santi Arisa riu estrepitosament. Sí, era l'època *hippy*.

Els projectes se succeïen: un duo de bateria i piano amb Jordi Sabatés, col·laboracions per a televisió en el programa Terra d'Escudella, dels Comediants...

Però, per sobre de totes aquestes aventures i dins de La Tribu, s'anava gestant un dels grups més importants de la seva carrera: "La gent jove de La Tribu em demanava de fer jazz. Llavors vaig muntar un grup amb els músics més avançats per tocar jazz. Vaig trobar un nom que es deia

Lacatans, que diuen que és el nom de les tribus d'allà al Bages. Al Lacatans, va entrar-hi el Kitflus, el Rafael Escuter, el Max Sunyer i d'aquí va sorgir Pegasus".

A Santi Arisa, no li agrada gaire parlar de Pegasus. L'aventura va topar amb el màrqueting, els gustos del públic que anaven per un altre cantó; en definitiva, una situació difícil de franquejar. S'explica: "Aquest tipus d'històries no interessien".

"Amb Pegasus vam anar a Nova York, vam anar a Montreux, tot ens ho buscàvem nosaltres. Ens vam finançar el registre dels set discs..." Amb aquest grup van arribar molt amunt i van marcar una generació. Però la història no interessava, els ajuts no arribaven i la feina començà a escassejar. Calia viure i tothom s'ha anat espellongant pel seu compte. Ara, de tant en tant, toquen plegats. El grup passa a la reserva. L'any passat per les Festes de la Mercè Pegasus va tocar amb l'orquestra simfònica del Vallès. "Era la primera vegada que un grup d'aquesta mena tocava amb una simfònica. Semblava que allò seria l'hòstia, doncs no vaig aconseguir que cap televisió enregistrés el concert, únic a l'estat espanyol, i dels pocs d'aquest tipus realitzats a Europa. Això és de les coses que em semblen una humiliació".

Santi Arisa es defineix com a artista-músic. Li agradaria, a més de músic, de ser un *showman* i un bon actor. Autodidacte per excel·lència, li sap greu de no haver estudiat quan era jove. Ara s'ha estrenat una pel·lícula basada en la seva vida. D'aquí a cinc anys, quan en tindrà cinquanta, diu que vol que escriguin la seva biografia. El periodista Xevi Planas li ho ha proposat i, al Santi Arisa, li plau la idea. Ho té tot bastant pensat: "A la biografia, hi sortiran moltes fotos i molta gent. El llibre tindrà entre un 70 i 75% de credibilitat històrica". ¿Escandalosa? "No perquè la meua vida no és escandalosa. De totes maneres em carregaré, per exemple, el conservatori de Manresa, les institucions o gent potent".

Pel que fa als projectes més immediats, hi ha el d'editar un disc que es dirà Jazz Band. Serà interpretat per Santi Arisa i la Cobla Montgrins. "Vull provar de fer jazz contundent amb els instruments de la cobla. És un disc que he de fer com a aportació meua a Catalunya en qüestió musical. M'agrada la polèmica que això pot desvetllar. I un altre projecte és que vull fer un disc íntim, cantant cançons com "Les dones de la Plana" o un poema del Josep Carner que he musicat. Segurament que es dirà 'Santi's Blues'".

Montse Serra

